

kan ventes Forslag om en Aktielovgivning. Det er jo saaledes, at i de sidste Aar Antallet af Aktieforetagender er steget i en uhyre Grad herhjemme. En Aktielovgivning skal selvfølgelig ikke have til Maal at sætte en Dæmper for, hvad der er Aktieselskabernes Hovedprincip, dette, at de smaa Kapitaler samles til en større Bunke, for at man i Fællesskab kan løse de Op-gaver, den enkelte med sin lille Kapital ikke formaar at løse. Men medens en Aktielovgivning ikke skal forhindre dette, skal den forhindre den Slags Spekulation, den Slags Svindelforetagender, som kunne gro op og ogsaa ere groede op herhjemme, og for hvilke der ikke er nogen som helst Bund. Det er jo, som Forholdet nu er, muligt at starte et Aktieselskab og emit-tere Aktier til et Beløb af $\frac{1}{2}$ —1 Million, uden at der findes Spor af Valuta for disse Penge; ja endogsaa, uden at man forud har erhvervet sig Sikkerhed for, at den Virksomhed der er knyttet til Aktiekapitalen, overhovedet kan iværksættes. Jeg siger, at naar det under de nuværende Forhold er muligt, at slikt kan ske, maa der raades Bod derpaa, thi saa længe Omsætning af saadanne Aktier kun foregaar mellem Folk, som kunne taale det, og for hvem det spiller en mindre Rolle, kunne de Mennesker gerne for min Skyld faa Lov til at more sig dermed; men vi vide jo, at saaledes som Pengeforholdene ere, er der ogsaa hos mindre velstillede en stedse stigende Tendens til at gaa med i saadanne Foretagender, ofte uden Forstand, kun med særlig Tillid til et enkelt Navn. Saa komme de Foretagender i Gang, som for disse Menneskers Vedkommende ender med Graad, og det forekommer mig, at det er Statens Pligt her at gribe ind, som sagt ikke hindrende det gode, men dæmmende op for det slette, som gennem disse Foretagender kan udvikle sig. Jeg staar i min Virksomhed disse Forhold grumme fjernt, og det er ikke meget, der kommer til min Kundskab derom, andre ærede Medlemmer ville sikkert kunne afgive mere omfattende Vidnesbyrd om, hvor paatrængende nødvendigt det er for vort Samfund, for de økonomiske Forhold herhjemme i Staten at naa frem til en saadan Lovgivning.

N. Christensen: Jeg udsætter mig jo ganske vist for at blive stemplet som Agitator af det ærede Medlem, der sidst havde Ordet; men ikke desmindre vil jeg tillade mig at slutte mig til, hvad det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) udtalte ved Finanslovs-

behandlingen i Gaar. Da omtalte det ærede Medlem Statsarbejdernes Lønningsforhold, og jeg vil da i den Forbindelse gøre opmærksom paa, at der, hvis det ikke alt er sket, i en nær Fremtid vil indkomme et Andragende til den høje Regering fra samtlige Ledvogtere og Banearbejdere ved Statsbanerne paa Fyn og i Jylland, og dette Andragende vil da gaa ud paa disse Hovedpunkter: at søge at faa Banearbejdernes Løn forhøjet til 3 Kr. om Dagen, at søge at faa Lønnen for de Ledvogtere, som ere ansatte ved Retræteposterne, forhøjet til 2 Kr. om Dagen, og endelig at faa Ledvogterhustruernes Arbejde, som nu betales med 15 Øre om Dagen, ansat til den forhøjede Løn af 35 Øre. Jeg tror, at naar man fremdrager dette her, kan man gøre det uden at gøre det i agitatorisk Hensigt. Jeg tror, at det er paa sin Plads her at fremhæve et saadant Forhold som det, at det overhovedet skal være nødvendigt, at de Mennesker, som arbejde i Statstjenesten, skulle komme med et Andragende, der gaar ud paa at faa deres Løn forhøjet til 2 Kr. for en hel Dags Arbejde. Det ærede Medlem, som talte sidst, lod navnlig til at være forarget paa det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds, fordi han havde fremdraget et enkelt Tilfælde, hvor en Mandovre i Odense, der er ansat i Statstjenesten, var særlig daarlig lønnet. Jeg skal dog sige, at det vist ikke er noget ualmindeligt, at en saadan gammel Arbejder i Statstjenesten bliver daarlig lønnet, og at han kommer til at virke under meget uheldige Forhold i det hele taget. Der skal efter hvad der er meddelt mig af Folk, som jeg absolut fæster Lid til, være noget, som kaldes Retræteposter paa Statsbanerne. De besættes med gamle Mænd, som til Dels ere udslidte, saa at de ikke kunne udføre det strenge Arbejde, de tidligere have udført; saa blive de ansatte ved de saakaldte Retræteposter. Men mange af disse Retræteposter ere netop af den Natur, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds omtalte i Gaar; de ere af en saadan Natur, at der skal en stor Agtpaagivenhed til, og at det i det hele taget slet ikke er saa meget nemme Pladser at bestride. Oppe i Aalborg, hvor jeg bor, have vi et ganske lignende Tilfælde. Der er en gammel Mand ansat ved en saadan Retrætepost ude i et meget folkerigt Kvarter, hvor han har to Led at passe, og han skal være i højeste Grad agtpaagivende for at der ikke skal ske Ulykkestilfælde der. Na, det fik jo endda være det samme, at der kan være en Del at varetage ved disse saa-